

Zpráva malý Rakousko 2007

Termín: 31. 5. – 3. 6. 2007

Složení:

Dacia: Lubošek, Lukášek, Kočan (Kočkodan), Lída

Laguna: Lukaso, Kulík, Tamara, Martin

Transporter: Honza

31. 5. Čtvrtek – odjezd:

Sraz je stanoven na 17:00 a odjezd na 18:00. Vzhledem k tomu že ještě deset minut po stanoveném srazu je přítomen pouze jeden člen expedice, začíná být jasné, že se odjezd trochu protáhne. Poslední nakonec doráží Lukaso chvíli před stanoveným odjezdem. Následuje nijak kvapné nakládání. Lukášek sám od sebe ukazuje pas, což je asi po pěti letech poprvé, kdy se pro něj nevracíme. Odjíždíme s drobným půlhodinovým zpožděním po té, co se po dlouhé diskuzi nad mapou, kudy pojedeme, domlouváme, že se sejdeme na pumpě v Železné Rudě, kde dotankujeme a rozhodneme se kudy dál. Laguna vyráží do Přestic doplnit pikslíčky, zatímco Dacia jede pro Lukáška domů, kam odvezl Fávo. Na benzínce se scházíme bez problémů. Dotankováváme hustíme pneumatiku spoluobčance vietnamského původu a vyrážíme. Na hranicích jsme mile odstaveni německým celníkem s tím, že si máme dotáhnout náklad. Výborně maskujeme lehké pobavení alkoholem v rámci oslavy Kulíkovo narozenin a nezávaznou vtipnou diskuzí odvádíme celníka od dalších snah studovat blíže obsah našeho vozu. Ten nás s úsměvem propouští a posádky našich vozů spokojeně pálí směrem na Bad Aussee. Jedeme přes Regen a Degendorf na dálnici A3. V Degendorfu využíváme Meňovo rady, která zní vykašlat se na všechny cedule ukazující na dálnici a až to nepůjde, tak se dát doleva. Čímž jsme drobně zakufrovali. Dále zastavujeme na další diskusní půlhodinu za Walsem, kde se strhává definitivní vášnivá debata zda koupit známku a jet po dálnici, nebo jet přes sedla přímo. Nakonec jsme si hodili Eurem. Vyhrála varianta po silničkách. Vyrážíme tedy směr k hranici a poslednímu sjezdu. Nicméně sjezd je za námi a je pozdě. Ocítáme se na hranicích. Lubošek se ještě rozhoduje trochu postrašit nic netušící Rakušáky jízdou v protisměru, ale za nedlouho si již obě auta kupují dálniční známku, protože se nikomu nelíbí vidina pokuty 400 Eur. Následně Dacia nenápadně mívá sjezd směrem na Bad Ischl a je rozhodnuto. Pokračujeme po A8 a A9 až ke Spitalu, kde na sjezdu 57 sjíždíme těsně před placeným úsekem a i když bylo na dálnici velký kus rychlostní omezení sviští to docela dobře a na chrápaliště dorážíme chvíli po jedné ráno. Po tradičním zmateném popojždění spokojeně uléháme.

1. 6. Pátek – Koppentraun

Ráno vstáváme v osm. Snídáme. Připojuje se k nám i poslední člen expedice Honza. Dojíždíme posledních 9km do Bad Aussee, kde pod nádražím shazujeme loďky následuje rychlý převoz aut. Na vodočtu pod pěší lávkou u nádraží je 100cm. To je střední stav. Holčičky se uklidňují. Kulík si jde zajezdit do válečku. Je ale málo vody, tak po ráně do hlavy vyklízí pole. Přijíždí řidiči, tak všichni nasedáme a vyrážíme. Začátek je pohodička. Jenom otravná hejna much nad každou peřejí nás každým nádechem hodlají zásobovat proteiny a ty, kterým se nepodaří nás dusit, nás alespoň oslepují, ale jinak to je bez problémů. Po minutí druhého železničního mostu dochází opravdu ke skokovému zvýšení obtížnosti. Voda je to moc pěkná a přestáváme se

flákat. Netrvá dlouho a celá výprava doráží k místečku, které kdysi jel Bob hlavou dolů. My kluci, co spolu chodíme, se rozhodujeme raději udržet pajd'uláka nad vodou a holky s námi nadšeně souhlasí. Nicméně Lukášek, Martin, Kulík ani Luboš to nedávají a po posledním průskoku eskymují. Luboš tu poprvé pronáší svojí velmi oblíbenou větu. „To prostřelíš jako hovno!“ Necháme se uchláchnout tím, jací jsme jezdci a jdeme svačit. Lubošek říká, že už by to dolů mělo být v pohodě. Tamara si ještě vybavuje jedno ošemetnější místečko. Ani ne po sto metrech se ukazuje, že měla pravdu Tamara. Místečko je citelně náročnější a vlevo prakticky nesjízdné bez rizika nárazu o skálu. Proto někteří obnášejí a Lubošek, Martin, Lída, Lukaso, Kulík a Lukášek volí pravou dámskou cestu. Ta je tak trochu přes kameny, ale rozhodně se dá vyhnout. Žumpičky tu jezdce srdnatě přibrzdí. Všichni nakonec s menšími, či většími obtížemi sjíždíme. Následuje pěkný, dlouhý technický úsek. Blížící se konec signalizuje další železniční most. Ještě že tak. Na vodě nás zastihla silná bouřka, tak ještě chvíli vyčkáváme, než ukážeme nahé zadky autobusu českých důchodců a následně navážeme. Organizace šlape jako víno a za nedlouho vyrážíme směr Liezen a Admont. Protože je ještě brzo zakotvit, dojíždíme až pod úsek pod hrází, abychom viděli stav vody. Je jí tam dost málo. Lukášek mezitím zjistil v elektrárně, že by měli konstantně pouštět 6 kubíků, ale nevíme, co s tím udělá vytrvalý děšť. Obhlížíme i zával nad přehradou a zdá se nám v pohodě jetelný. Začínáme ho zakomponovávat do svých plánů. Kulík ještě rozpoutává krátkou diskuzi, zda se neubytovat v novém kempu, ale jeho návrh je vcelku jednomyslně zavrhnut. Jelikož neustále chčeje, stavíme plachtu na našem oblíbeném místečku a baštíme. V jedenáct jsme všichni tuhý, jako žádný druhý.

2. 6. Sobota – Enns den 1.:

Budíme se v příjemných osm hodin, jenom Martin už zase straší od sedmi. Baštíme zásoby z domova. Opět se projevuje známý paradox, že čím je nástupní místo blíž, tím déle nám trvá se k němu dostat. A tak z luxusního časového náskoku nezbyvá zhola nic a stává se z něj epesní ztráta. Děšť kolem jedenácté postupně odeznívá a trochu se otepluje. To nám nalévá optimismu do žil. Ještě padá návrh, že bychom si sfoukli zával už dneska, ale z časových důvodů to nedopadá. Stavíme na parkovišti pod přehradou. Jedním pohledem zjišťujeme, že je dost málo vody. Holky a Honza se rovnou rozhodují, že na vodu nastoupí o cca 600m níž, kde končí nejnátěrovější místo úseku. K řece se tam docela pohodlně sestupuje od pomníčku vodáka, kterého tam přejelo auto, po úzké pěšině přes trať až k řece. Lukášek, Lída a Tamara vyráží od pomníčku proti proudu omrknout oněch 600m. Kulík, Lubošek, Lukáš a Martin jsou nahoře, po té co Lubošek s Lukášem převezli auta. Honza s Kočan jsou u pomníčku. Čekáme. Lukáš si uvědomuje, že si zapomněl helmu v autě a poklusem se vydává za Honzou, aby ho odvezl k autu. Všichni se mu smějeme. Ale Martinovi úsměv poněkud tuhne, když zjišťuje, že tam má tašku na hydro věci. Vizuelní prohlídkou okolí nám dochází, že to není jediný problém. Lukášek obchází řeku v civilu a má na parkovišti i křesílko. Takže když přijíždí auto ohňostrojů s Lukášem, Kočkodanem a Honzou, rozhodujeme se jej zdržet, než dorazí Lukášek, aby si schoval věci. Mezitím přichází samotná Tamara, že jí Lukášek s Lídou utekli a že se jí onen úsek moc nelíbí. Čekáme. Po více než hodině se dočkáme určených zvědů. Hlásí, že viděli minimálně 2 sifony, do kterých se vejde i ten největší parník, spoustu nesjízdných míst velmi obtížně obnesitelných. Lukášek ani Lída tedy nejedou definitivně. Jediní, kdo tedy chce jet je Lubošek s ním Kulík. Přidává se k nim Martin a nakonec i Lukáš. Jak později přiznává, je v něm ta nejmenší dušička. Trošku zvláštní nám připadá, že ti kdož to viděli nejedou a ti kdož neviděli jednou. Parta hic tedy vyráží na vodu. No je to spíš

čůrek, nežli voda, ale jet se po tom dá. Luboš jede první místo, viditelné z mostu, na oči i přes to, že jej Lída prakticky donutila odpřísáhnout, že před každým místem vystoupí. Je to v pohodě a válec nemá sílu a „prostřelujeme jej všichni jako hovno.“ Před dalším esíčkem už Kulík vystupuje obhlíží a signalizuje OK. Všichni to jedou na kytíčku. Následuje další vystupování a další obhlížení. Tentokrát těžší esíčko. Kulík pod ním zase vystupuje. Tady už je koryto hodně zablokované a voda tu teče pouze třemi čurky. Obhlížíme už všichni. Kulík (kopyto) špatně odhaduje vzdálenost mezi kameny a skáče na extra slizký, kde mu podjíždí haksny a padá. Vyvrací si zápěstí. Nejprve se hrdinsky nabízí, že přepádluje na druhou stranu, ale neudrží pádlo. Je tedy přetažen Luboškem. Zbytek skupiny se rozhoduje opustit řeku s ním a postarat se o zraněného kamaráda i přes jeho pobídky, ať si to sfouknou bez něj. Pánbůh jim to oplát' na dětech. Kulík odchází kousek k autu, kde se připravuje na převoz. Mezitím se dohání zbytek skupiny, který šel proti proudu vartovat odvážlivce. Objevují se spekulace, že se Kulík zranil úmyslně, jelikož neunesl psychický nápor řeky. Honza odváží Kulíka nejprve k autu pro věci a pak do Admontu. Sice ještě připadalo v úvahu Hieflau, ale instinkt velel dobře, protože v Hieflau není ani benzínka, natož rentgen. Plán zní vyložit Kulíka v Admontu, kde se nechá ošetřit a zbytek party dojede vodu i s Honzou a Kulíka vyzvednou cestou zpět. Už jsou přece jen skoro tři hodiny. Nastává vypékání a čekání na sluníčku. Honza tu přece musí být každou chvíli. Bohužel v Admontu není RTG, tak auto ohňostrojů zamíří do Rottenmannu. Tam nachází pěknou nemocnici. Kde Kulíka za půl hodiny ošetří a jedou zpět. K čekajícím doráží i přes to, že před sebou tlačí Porsche 911, těsně před pátou. Všichni už jsou hladoví, vyprahlí a někteří i spálení od sluníčka. Přesto se vydávají na vodu, která ale mezitím stoupla o dobrý půlmetr, takže to už konečně vypadá, jako řeka. Celý úsek zdolávají všichni pouze s pár eskymáky. Jen je pobaví jedno místečko, které vypadá jako hladký jazyk. Nicméně v něm Luboš zmizí i s lodí a objevuje se teprve po chvíli. Pod jazykem je totiž silný váleček, který těm smělcům, kteří se odváží se s ním poprat ukáže, „kde má kanec zevní ženský pohlavní orgán.“ Jenom Martin to „prostřelil jako hovno.“ Jízda jim trvá o málo déle, než hodinku. Rychle se balíme. Dacia vyráží pro naftu a pro vodu do Hieflau, ale není, kde načepovat. Tak s naftou vydrží a vodu berou z vodopádu, alespoň na převaření. Je sedm hodin a scházíme se na našem oblíbeném chrápališti. Rozhodování je jednoduché. Zítřka zase na Enns, tentokrát i se závalem. Zábava převážně končí před půlnocí, pouze Lubošek, Lukáš a Kulík (ten to prokládá i práškama proti bolesti) se baví do jedné hodiny.

3. 6. Neděle – Enns den 2.:

Na to, že nás čeká 500km domů, tak se budíme po včerejším veselí v ne zrovna optimálních 9 hodin. Navíc, jak u nás bývá zvykem nejsme přeborníky v rychlosti balení, pokud tedy na nás zrovna netroubí těžká technika v tunelu. Tak Lobošek, Martin, Lukášek a Lukáš nasedají pod chrápalištěm chvíli po jedenácté. Zbytek party jede zevlovat k závalu. Za nedlouho tam chlapi jsou a potvrzují, že vystupování a obhlížení, neřkuli přenášení není zrovna procházka růžovým sadem. První jede Luboš. Shora není vidět vůbec nic, tak to najíždí dobře na jediný velký kohout, který je při 370cm na zatopeném vodočtu vidět. Proud ho ale nepouští víc doprava. Padá tak přes šutr vprostřed v jeho pravé části. Váleček za ním ho kope přes zád' a Luboš eskymuje. V pohodě se dostává do vytyčené cesty a pak už jenom elegantně kličkuje mezi žumpami v dolní části. Jako druhý vyráží Lukášek. Dokonce to vypadá, že bude i pádlovat. Nicméně scénář se opakuje včetně povinného eskymáka za šutrem. Zbývá Martin a Lukáš. Martin tedy nastupuje do své nové speciálně odlehčené Prionky a vyráží. Nejprve to sice vypadá, že neví, kam voda teče a že bude pádlovat proti proudu

až k rukávu, ale nakonec si uvědomuje, že nezvolil vhodný směr. Nájezd zvládá na jedničku. Ale stejně jako předešní rideři si to dává válečkem a povinně eskymuje. Dolní úsek projíždí všemi válečky, jenom aby si užil co nejdéle pěkné místo. Jako poslední statečný vyráží Lukáš, ve kterém je asi ještě menší dušička, než včera. Ani on se svou nosnou loďkou nevybočuje ze schématu a za šutrem eskymuje. Tomu ale předchází docela dlouhé vylehávání. Jenom tu hlavu kdyby strčil pod tu vodu. To ho však docela zdrží, tak je nucen jet střední částí, která se ukazuje ale být na pohodu a tak i on dojíždí bez problémů. Parta zevlingu jede k mostu. Lída s Kočanem jdou k prvním dvěma místečkům filmovat. Tamara s Kulíkem čekají u aut a Honza vyrazil za kamarády do Hielfau. Pádlerům chvíli trvá, než se dostanou přes přehradu. Na úsek pod mostem tedy nastupují kolem jedné hodiny. První skočik zvládá Lubošek na jedničku. Martin sice taky, ale s ním to skrz válec vedle prostřeluje Lukáš. Lukášek se opět neobtěžuje moc pádlovat, tak to jede s vylehnutím. V podobném schématu se odehrává i další místečko. Za celý úsek obnáší jenom 2x. Něco jedou a něco šoupou. Zbytku party po hodině a půl od mostu přiváží záběry nejepesnějšího sifonu, jaký jsme kdy viděli. Dneska už ale přehrada nepouští žádnou vodu nad minimum, tak je spodní úsek o něčem jiném. Něco se nedá jet, ale jináč pohoda. Honza se vrací od kamarádů a tak je parta až na Kulíka komplet. Lukášek si užívá svého prvního vedení skupiny a Lubošek si po dlouhé době užívá svého prvního nevedení skupiny. Oba jsou spokojeni. Výprava je šťastně dokončena v pět hodin po oblíbeném hromadném házení se do vody a jiném podobném skotačení. Odjezd je stanoven na šestou hodinu. Po poslední baště chvíli po šesté vyrážíme. Využíváme dálničních známek a jedeme po stejné trase, jako sem. Placený tunel objíždíme přes pass i když jsme jej chtěli prostřelit, abychom ušetřili čas. Je tam totiž objížďka. Máme před sebou pořádnou štreku a večer na krku. I když cesta sviští dobře, čas nikdy nedohoníš. Přes přechod v Rudě přejíždíme v deset hodin. Lída s Kočanem se rozhodli ztrestat zbytek vína, Becherovky a jabkovice. Nevím jistě, jak zápas nakonec dopadl, ale holky si to rozhodně užili. Už jenom vyložit loďky v loděnici a hupky dupky o půlnoci do postýlky. A tototototo je vše přátelé.

Sesmolil

Kulík